

வானாவிலை

செப்பி ஜங்கரங்க்

Digitized by Noolaham Foundation..
noolaham.org | aavanaham.org

825

602

ஷாந்தி

ஷாந்தி

பெரிய ஜங்கரன்

அகில திலங்கை
கிளங்கோ கழகம்,
தென்புலோலி,
யாழ்ப்பாணம்.

வரிய ஜஞ்சுகள்

நாலன் பெயர்	:- வானவில் (கைசா)
மூசிரியர்	:- பெரிய ஜங்கரன்
உரிமை	:- மூசிரியருக்கு
முதற்பதிப்பு	:- 2007, மார்கழி
வெளியீடு	:- அகில திலங்கை கிளங்கோ கழகம், தென்புலோலி, யாழ்ப்பாணம்.
முகப்போவியம்	:- க.நிமலதாஸ்
அச்சப்பதிப்பு	:- குளோபல் கணினிப்பதிப்பகம் சாரையடி, புலோலி
பக்கங்கள்	:- XIII x 80
விலை	:- 150/=

Title	:-Vanavil (Khaiku)
Author	:-Periya Ainkaran
Copy Right	:- With Author
First Edition	:- 2007, December
Publication	:-Agila Elangai Elango Kazhakam Puloly South, Jaffna.
Cover Page	:- K.Nimalathas
Printers	:- Global Computer Printers, Saraiady, Puloly.
No.of Pages	:- XIII x 80
Price	:- 150/-

உணர்வோடும்
 உரிமையோடும்
 எனக்குள்
 ஒன்றுபட்டு
 என்னைப் பிரமிக்க வைத்தவர்களும்
 இளைப்பாறியும்
 இளைப்பாறாத
 தன்னலமற்ற பெருந்தகைகளும்
 தமிழ்மொழியின் சோபனத்தையும்
 தன்மானச் சொர்க்கத்தையும்
 கடமையின் தார்மீகத்தையும்
 படமாய் எனது இதயத்துள்
 பாய்ச்சியவர்களுமாகிய

தா. ஜெயவீரசங்கம்

(இளைப்பாறிய ஆசிரியர்)

க.நடராஜா

(இளைப்பாறிய அதிபர்)

ஆகிய இருவருக்கும்

இச் சிறுநாலை
 சமர்ப்பித்து மகிழ்கின்றேன்.

செயின்நன்றி அறிதல்

பொ.பெரியதம்பி
பெ.ஜேயமணிதேவி
ஜே.சோபனா
பு.ஜேயந்தகுமார்
பெ.ஸ்ரீகிருஸ்னா
பெ.புஸ்பனா
பெ.வதனா
பெ.கல்பனா
ஐ.சுலோஜனா
ஐ.ஐஸ்வர்ஜா
பரா.ரத்சீஸ்
பரா.நமேஸ்
வே.நந்தகுமார்
க.நிமலதாஸ்
கு.நஜீபன்
ந.தர்மினி
தி.சந்திரசேகரன்
ப.பத்மகாந்தன்
ப.நாதிகா
ம.பக்ரீதன்
சி.வி. முகுந்தன்
கோ.கோகிலரதன்
குளோபல் கணினிப்பதிப்பகம்

வானவீல்லின் எண்ணம்

1934இல் பிச்சமூர்த்தி புதுக்கவிதை முயற்சியில் இறங்கியதைப் போலவே 1970இல் அப்துல் ரகுமான் கைகூ (Khaiku) முயற்சியில் இறங்கினார்.

புதுக்கவிதையும் அதன் ஒரு பரிமாணமான கைகூவும் தமிழில் நீடித்து நிலைத்துவிட்டன.

புதுக்கவிதையும் கைகூவும் தமிழில் விலாசம் பெறுவதற்கு பிச்சமூர்த்தி, அப்துல் ரகுமான் ஆகியோரது மேதாவிலாசம் மட்டுமல்ல அவற்றின் மேன்மையும் காரணமாக அமைந்தது.

கைகூ ஜப்பானியப் பாரம்பரியத்தோடு இரண்டறக் கலந்து விட்ட ஒரு கவிதை வடிவமென்றாலும் அது இன்று உலகெங்கும் பேசப் படுகின்ற ஓர் ஏவுகணையாகவும் விளங்குகின்றது.

இதற்கு அதன் உருவும் மட்டும் காரணமல்ல; உள்ளடக்கமும்தான்.

இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய வல்லமையும் வளமும் வனப்பும் இந்த கைகூவுக்கு உண்டு என்பதை எத்தனையோ கவிஞர் கள் நிருபித்திருக்கிறார்கள்.

அவற்றையெல்லாம் எடுத்தியம்ப இது இடமல்ல. “கைகூ” என்றால் என்ன என்பதை இங்கு விளக்கவும் நான் விரும்பவில்லை.

ஏர்சு ஜஞ்சுரன்

கைசூவினுடைய இலக்கணம் பற்றி பலர் விரிவாக எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

“கைசூ மூன்று அடிகளை உடையது. ஐந்து, ஏழு, ஐந்து என்று மூன்று அடிகளுக்கான பதினேழு அசை வரையறையைக் கொண்டது.”

“கைசூவில் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் சொல்லோ சொற்றொடரோ அமையக்கூடாது. அதைப்போலவே தற்கூற்று வாக்கியங்களும் அதற்கு ஒத்துவரா.”

“கைசூவில் முதல் இரண்டு அடிகள் ஒரு கூறு; ஈற்றாடி ஒரு கூறு. கைசூவின் அழகும் ஆற்றலும் ஈற்றாடியில் தான் இருக்கிறது. அது தின் வெளிப்பாட்டை, உணவு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தி முழுக்கவிதையையும் வெளிச்சப்படுத்தும்”.

என்றெல்லாம் பலர் கைசூவிற்கு வரை விலக்கணம் தந்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால், அப்துல் ரகுமானோ “கைசூவை தமிழுக்குக் கொண்டு வருகிறபோது அதன் எல்லா மரபுகளையும் தூக்கிக் கொண்டு வரவேண்டியதில்லை” என்று அழுத்திக் கூறுகிறார்.

கைசூ விமர்சகர்களே!

இனியாவது தமிழிற்கு வேண்டாத பொருத்த மில்லாத ஜப்பானிய மரபுகளை வலுக்கட்டாயமாக இழுத்து வந்து தமிழ்க் கைசூவிற்குள் புகுத்தாதீர்கள்.

ஊழல்

கைகூவை அரைகுறையாக விளங்கிக் கொண்டு “அப்படி எழுதக்கூடாது” “இப்படி எழுதக் கூடாது” என்று வாத்தியார் வேலை பார்க்காதீர்கள்.

கைகூ எழுதுகின்ற போது ஒரு கவிஞர் அனுபவிக்கிற அவ்ஸ்தைகளை சொல்லில் வடிக்க முடியாது.

பிரசவ வேதனையை ஒரு பெண்ணால் எவ்வாறு வாய் விட்டுச் சொல்ல முடியாதோ அவ்வாறே கைகூவின் ஜனன வேதனையும்.

சிறியதொரு காட்சியோ சின்னதொரு நிகழ்வோ கைகூவிற்குப் போதுமானதாகி விடுகிறது.

ஆனால், அந்த யதார் த் தத் தை ஒரு முன்றுடிக்குள் அடக்குவதென்பது படைப்புத் தொழில் செய்கின்ற பிரமனது வேலையை விட மிகப்பெரிய தொரு வேலையாகி விடுகிறது.

“பழைய குளம்
தவளை குதித்தது
நீர் ஒலி”

ஏதும் விளங்குகின்றதா? விளங்காது. கைகூ அப்பிடித்தான்.

ஆனால் சீரிய முறையில் சிந்தித்தால் இந்தக் கைகூ இந்த உலகத்தின் பேருண்மை முழுவதையும் உணர்த்துவதை உணர முடியும்.

வர்ஷ ஜங்கரை

இது ஜப்பானிய கைகூ மாமன்னர் பாஷோவின் அற்புதமான படைப்புக்களில் ஒன்று.

ஒரு பழைய குளம்; சத்தமேதும் இல்லாமல் அமைதியாகக் கிடக்கிறது. எங்கு நோக்கினாலும் நிசப்தம். ஒரு சின்ன சலனங்கூட இல்லை. திடீரென்று ஒரு தவளை அந்தக் குளத்திற்குள் குதிக்கிறது.

ஒரு சின்னச் சத்தம்; ஒரு சின்னச் சலனம்; சிறிது நேரம் அமைதி குலைகிறது. நீர்ச் சுழிகள் தோன்றுகின்றன. மீண்டும் அதே அமைதி; அதே நிசப்தம்.

சிந்தித்துப் பாருங்கள். எது பழைய குளம்? இந்தப் பிரபஞ்சம்தான். எது தவளை? ஒவ்வொரு மனிதனும் தவளைதான்.

இப்போது குளத்தில் குதித்த தவளையையும் காணோம். குளத்தில் தோன்றிய நீர்லையையும் காணோம். குளம் சலனமற்று, சப்தமற்று அமைதியாகத் தூங்குகிறது. எல்லா ஆட்டங்களும் ஆடம்பரங்களும் கண நேரம்தான்.

மனித வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை பாஷோ முன்றுடிக்குள் பிழிந்து தந்திருக்கிறார்.

ஊனாஹ்

“புயலுக்குப் பிறகு

சிறுவன் ஆகாயத்தைத் துடைக்கிறான்
மேசைகளின் மீதிருந்து”

இது டார்கோ பிளாஸனின் கைகள்; அகில
உலகக் கைகள் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றது.

பெரு மழை; வானமே கீழே கொட்டுப்பட்டதை
போன்ற அசுரமழை; அந்த அசுர மழையோடு புயலும்
இணைந்து பூமியை படாதபாடு படுத்திவிடுகிறது.

வீடுகளில் எல்லாம் ஒடுகள் உடைந்து
சிதறுகின்றன. கூரையின் மேற்பரப்பு வான வெளியைப்
போன்று வெறுமையாகக் காட்சியளிக்கிறது.

வேலைக்காரச் சிறுவனொருவன் மேசைகளின்
மீது ஏற்றிநின்று புயலும் மழையும் விட்டுச் சென்ற
எச்சங்களைத் துடைக்கிறான். இந்தக் காட்சியை
அற்புதமாக பிளாஸன் கைகளுக்கியிருந்தார்.

இவ்வாறு உள்ளத்தைக் கொள்ளலை கொள்கிற
உலகப்பிரசித்தி பெற்ற கைகளை ஏராளந் தரலாம்.

“நீரில் மிதக்கும் நாரை
கலையும் வரை கொத்தும்
நிலாப் பிம்பத்தை”

- ஜீயிர்யூ

“காலை மலர்களைப் பார்த்தபடி
காலை உணவுண்ணும்
மனிதன் நான்”

-பாவேஷா

வர்தா ஜங்கரன்

“சவப்பெட்டியின் மேலுள்ள
மலர் வளைங்களில் இருந்து
பறந்துவரும் வண்ணத்துப் பூச்சி”
-மெண்செட்சு

“இலைகளோ! கேளுங்கள்!
பசுமரத்திலிருந்து முதலில் சிதறவிருப்பது
உங்களில் யாரென்று”
-சோசெகி

எல்லாக் கைகூகளையும் வியந்து விளக்கி
உரைக்க முன்னுரை இடந்தராது. அதனால் இந்தக்
கைகூகளை நீங்களாகவே சிந்தித்துச் சுவைத்துக்
கொள்ளுங்கள்.

இனி என்னுடைய சில கைகூகளைக் கவனிப்போம்

“புழுதியின் ஆணவம்
இன்றோடு அடங்கிப் போகும்
மழை”

தன்னை விட பெரிய ஆள் இந்த உலகத்திலே
இல்லையென்று புழுதி ஆணவம் கொண்டது.
எல் லோரையும் அடிமைப்படுத்த எண்ணியது.
வருகிறவர்கள், போகிறவர்கள் எல்லோர் மீதும்
மண்ணை வாரி அள்ளிப் போட்டு அவர்களைத்
தூற்றியது.

ஶனாச்சி

ஒருவருக்கும் புழுதியைத் தப்டிக் கேட்கத் துணிவில்லை..
அவமானப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் அடங்கிப்
போனார்கள்.

ஒரு நாள் திடெரன மழை பொழிந்தது.
அன்றைய தினமே * அந்தப் “புழுதி” யின் முகவரி
அடியோடு அழிந்து போயிற்று.

“மழைக்கால இரவு
இறுதி முச்சு விடும் ஸாம்பு
அருகில் மட்டத்தேள்”

ஒரு குழந்தையும் தாயும் வாழும் சின்னஞ்சிறிய
குடிசை. பகலையும் இரவையும் இனம் பிரித்துப் பார்க்க
முடியாத மாரிக்காலம். அந்த மாரி காலத்தில் ஒரு
பயங்கரமான மழை இரவு.

பயங்கரமான இருளை எதிர்த்து போராடிக்
கொண்டிருந்தது, பழுதடைந்த ஸாம்பில் இருந்து வருகிற
அந்தச்சிறிய ஒளி.

மழைக்கெதிராகவும் குளிருக்கெதிராகவும்
போராடமுடியாமல் இறுதி முச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தது
ஸாம்பு.

தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தையைப்
“பதம்” பார்ப்பதற்காக மட்டத்தேள் ஒன்று அதன்
அருகில் காத்துக்கொண்டு நிற்கிறது.

பெரிய ஜங்கரன்

இந்த இரண்டு கைக்கூகளும் உங்கள் உள்ளத்தில் உணர்வலையை ஏற்படுத்தாவிட்டால் மீண்டும் ஒரு முறை அந்தக் கைக்கூவை வாசித்துப் பாருங்கள்.

கைகூவில் சொல்லுகின்ற விடயம் மிக மிக குறைவாகவே இருக்கும். சொல்லாத விடயமே மிக மிக அதிகமாக இருக்கும்.

சொல்லாத விடயத்தை வாசகர்கள் தாமாகவே ஊகித்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். எல்லா விடயத்தையும் சொல்லிக்கொண்டிப்பது கவிஞரின் வேலையல்ல; அது தமுக்கு அடிப்பவனின் வேலை.

“கடன்காரி
மனவியானாள்
வயிற்றுப் பிழைப்பு”

“மதுபோதையில்
தலைவர் உரையாற்றினார்
மதுவிலக்குப்பற்றி”

இந்தக் கைகூகளிலெல்லாம் நான் கொஞ்சந்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். நான் சொல்லாதவற்றை எல்லாம் கண்டு பிடிக்கவேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு.

புலோலி தெற்கு,
புலோலி.

01.12.2007

- பெரிய ஜங்கரன்-

வானவில்லின் வண்ணம்

கோலமும் கொள்கையும் மாற்றிக்
காலம் நகர்கிறது.

எத்தனை எத்தனை மாற்றங்கள்
எத்தனை எத்தனை தோற்றங்கள்
அத்தனையுந் தாண்டிக் கவிப்
பித்தெனவே வாழ்கின்ற எம்
கழகக் கவிஞருன் ஜங்கரனின்
இன்னொரு கவி அவதாரமாய்
இங்கே கைக்கூக்கள்
வானவில்லின் வண்ணமதாய்...
எனக்கு மரணம் இல்லை எனக்
கவி தொடங்கியவன் - இன்று
முன்றடியால் உலகளக்கிறான்
ஓயாது கவிதைகளை வாசிப்பவன்
பூசித்து யாசிப்பவன் இன்று
தேயாத தன் கவிக் கற்பனைக்கு
புதுவடிவம் காட்டிப் புறப்பட்டுள்ளன்.
நுங்கு விழிகள் நுரை தள்ளிய
எங்கள் மண்ணில் இருந்து மீண்டும்
வானவில் ஒன்று வண்ணம் காட்டுகிறது.
ஏழு வண்ணங்களின் கூட்டுக்கலவை வானவில்

பெரிய ஜங்குரன்

ஆஞ்சம் எண்ணங்களின் கூட்டுக்கலப்பாய்
வாழும் தமிழிற்கு வளம் சேர்க்கும்
இவன் கைக்கூக்கள்
ஒரு கணத்தின் அதிசய அழகு வானவில்
கண்ணில் அதன் வண்ணம் மறைந்தாலும்
மனதில் அதன் வனப்பு மறைவதில்லை.
அதுபோலத்தான் இவன் கைக்கூக்களும்
சமூகமுரண்களின் தர்க்கமாய்
வந்து விழும் வார்த்தைகள்
அனுபவ தரிசனமாய் ஆழ அர்த்தமாய்
பார்வைக்கேற்ற பரிணாமமாய்
கற்பனையும் நிஜமும் சொற்களுடன் இணையும்
விந்தைகண்டு உள்ளம் களிக்கிறது
கவிவானத்தில் தோன்றிடும் இவன் கைக்கூவிற்கள்
வானத்தின் கைக்கூவே வானவில்தான்
மழையும் வெய்யிலும் கலந்த
வானத்தின் வண்ணத்தோற்றும் வானவில்
யுத்தமும் சமாதானமும் கலந்த அவலவாழ்வில்
ஏனோ அதைக்கூட ரசிக்கமுடியவில்லை
அக் குறைபோக்க மூவடியால் உலகளாந்த
மாயவுனின்விசபூப தரிசனமாய் இவன் கைக்கூக்களும்
படிக்கப் படிக்க இவன் சிந்தனையின்
சிறப்பெண்ணி மனம் சிறகடித்துப்பறக்கும்.
முடிந்த பின்பே புரிந்துகொள்ளும்

ஶராஷ்ட்

கைக்கூக்கள் போலவே இவன் வாழ்வும்
இந்தச் சின்ன வயதில் இவனுக்குள்
பென்னம் பெரிய சிந்தனைகள்
கவிதையில் மட்டுமல்ல இவன்
வாழ்விலுந்தான் அதனால்த்தானோ
இவன் பெரிய ஜங்கரன்
ச.முரளிதரன், பாலரஞ்சினி சர்மா,இ.ச.முரளிதரன்,
எனத் தொடரும் ஈழத்துக் கைக்கூ
வரலாற்றில் நாளை இவனும்
வானவில்லின் வண்ணமாய் வனப்பூட்டுவான்
நாளைய எம் நம்பிக்கையே
புலோலியின் புதுக்கவி ஊற்றே
உன் வானவில்லுக்கு வண்ணமுட்டுவதில் உனை
வளர்த்துவிட்ட சூரியனாய் மகிழ்கிறோம்.
புத்தகம் வெளியிட்டவன்
பரம ஏழையானான்
பாழ்பட்ட தேசம் என்றாய் - உரிமையுடன்
நாம் சொல்கிறோம்.
புத்தகம் வெளியிட்டவனை
உயரிய கவிஞர் ஆக்கியது
இளங்கோ கழகம் என
ஸரடிக்குறள் போல்
நாலடி வெண்பாபோல்
முவடியால் இந்த கைக்கூக்கள் முடிகுடும்
நாளைய நவீன கவிதைக்கு வழிகாட்டும்

வெள்ள ஜங்கரன்

உயிர்த்தமிழிற்கான உன் பயணத்தில்
உன்னோடு நாமும் என்றும் இணைந்திருப்போம்.
தமிழாசானாய், கவிப்பாவலனாய்,
நல்வாசகனாய் நற்குடும்பத் தலைவனாய்
நாளைய சந்ததியின் வழிகாட்டியாய்
தொடரட்டும் உன் கவிப்பயணம் - என்றும்
தொடர்ந்திடும் எம் கலைப்பயணம்
அமைப்பாளரின் ஆசியுடன்
ஆதிமூலம் தாழ்பணிந்து
மீண்டும் ஒரு படைப்பில்
உங்களைச் சந்திக்கும் வரை

என்றும் அன்புடன்
வேல் நந்தகுமார்

செயலாளர்

அகில இலங்கை இளங்கோ கழகம்,
தென் புலோலி,
யாழ்ப்பாணம்.

01.12.2007

“கலைஞர்களின் இணைப்பு
உருவாக்கும் கலைப்படைப்பு”

-XIII-

புத்தகம் வெளியிட்டவன்
பரம ஏழையானான்
பாற்பட்ட தேசம்

பலரும் பார்க்க
பாரி தேர் கொடுத்தான்
விளம்பரம்

குழந்தை அழுதது
பால் ஊட்டியது
பால் நிலா

வர்ஷ ஜஞ்கரன்

வீடு

நகனகிறது
குண்டு மழையில்

கடன்காரி

மனவியானாள்

வயிற்றுப் பிழைப்பு

ஆயிரம் ஆவணங்களுடன்

அலைந்து திரிகிறான்

வேலையில்லாப் பட்டாரியா...?

மது போதையில்
தலைவர் உகரயாற்றினார்
“மதுவிலக்குப்” பற்றி*

நீண்டும் நீண்டும்
நீண்டும் நீண்டும்
நீண்ட நீண்டும்

பரிட்சைக்குப் படிக்கிறான்
தொல்லை செய்கிறது
தொலை பேசி

தோழியின் பரிசு
திறந்து பார்த்தேன்
திறக்காத இதயம்

ശ്രീ ജങ്കരൻ

വമുക്കില് തോല്വി
ചട്ടത്തരണ്ണിയിൻ
പെട്ടിയിലോ കല്ലി

ഇരു കുറുമ്പംകൾ
ഉമ്പിർ വാழ്കിന്റെ
സെന്റപുത്തക്കുമ് ഇരു കക്കണില്

കവത്തിയർ
വേദലപ് പുനക്കണ്ണിപ്പ്
നോധാണി മരഞ്ഞം

பூக்கள் விற்று
பாண் வாங்கினாள்
பூக்கடைக்காரி

துப்பாக்கி விற்ற காச
சுட்டுக் கொல்லாது,
நிம்மதியாகத் தூங்கு நீ !

அடைக்கலம் தந்த வீட்டை விட்டு
இடம் பெயர்ந்து ஓடுகிறான்
நன்றி கெட்ட மனிதன்

வெள்ள ஜங்கரன்

அண்ணனின்
கண்ணில் கண்ணீர்
தங்கையின் கழுத்தில் தாலி

வடக்கிருந்தது படகு
நதியின்
வருகைக்காய்

இறந்தவன் மேல்
கவிதை எழுதுகிறார்கள்
கண்ணீர்ப் பூக்கள்

கண்ணீரின் அழுக்கை
வேர்வையால் துடுத்தான்
உழைப்பாளி

வெறுங் குடத் தோடு
திரும்பும் பெண்கள்
வற்றிய குளம்

குதிரையைப் பார்த்து
மான் பரிசுசித்தது
“உன் கொம்பைக் காணவில்லையே?”

பெரிய ஜங்கரன்

வரம் கேட்கிறேன்
தமிழழக் கொலை செய்யும்
அறிவிப்பாளரைக் கொன்றுவிடு

எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்
என்னைக் காணவில்லையாம்
நான் மன்னுக்குள்ளே இருக்கிறேன்

மன் சவர்
மீண்டும் மன்னாகிறது
அடை மதி

எனது கவிதையை
மொழி பெயர்த்தார்
அவருக்குப் பொன்னாகை போங்கினார்கள்

விளக்கு எரிந்தும்
வெளிச்சம் தெரியவில்லை
பகல்

சுதந்திர தினத்தில்
தேசிய கீதம் பாடுகிறான்
சுதந்திரம் இல்லாதவன்

வர்ஷ ஜங்கரன்

வானத்தையும் நீலத்தையும்
பிரித்து விடுங்கள்...
எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

கழுத்தயைத்
தோழன் என்றேன்;
என்னை மிருகம் என்றான் !

நீருமில்லை மீறுமில்லை,
தனிமையில்
அணைக்கட்டு.

நான் என்கனத் தந்தேன்,
நீ உன்கனத் தந்தாய்,
கையில் குழந்கத.

பெண்கள் கூட்டம்
திருவிழாவா?
ஓ ! புடவைக்ககை..

மரத்திற்கும் காற்றிற்கும் இடையே
போராட்டம்
மரணிப்பதோ இலை

வர்ஷ ஜங்கரன்

கூந்தலைத் தினமும்
கோதிவிடும் கணவன்
சீப்பு

நிலவைக் காணவில்லை
அதனால் தானோ
மேகம் அழுகிறது...?

மரமே !

உன்னைத் தாங்கிய மன்னிற்கா
பழத்தால் ஏறிகிறாய்?

கடவுளுக்கு வாகனம்
கள்ளனுக்கு எதிரி
நாய்

வியர்கவக்காக
கலையை அசிங்கப்படுத்தமுடியாது,
கைக்குட்டையில் ஓவியம் !

ஓவ்வொரு கட்சிக்கும்
ஓவ்வொரு கொடி...
ஆடப்பின்றி ஏழைகள் !

செல்ய ஜங்கரன்

எனக்கு

கவரி வீசத் துடிக்கிறது

உனது தாவணி

தாலி வரம் கேட்டாள்

கடவுளிடம் அல்ல

திருடனிடம்

நூலைப் பார்த்து

ஊசி சொன்னது

“என் பின்னால் வா !”

ஏய் எவியே !

அகதிகளின் நிவாரணத்தை
நீயுமா திருடுகிறாய்?

ஓலைக் குடிகைக்குள்

ஓளிந்திருக்கும் நட்சத்திரம்
மின்மினிப் பூச்சி

(१)

அவகளாப் போல

பாறையாய்க் கிடந்தது பூழி
பயிர் எப்படி வளரும் சாமி?

ஏர்ய ஜங்கரன்

அவசரப்பட்டு ஓடி

அடிப்பட்டு இறக்காதே

அருவியே!

ஏழைச் சிறுவனுக்கு
சப்பாத்துக் கொடுத்தது,
சக்தி.

நேற்று சிரிக்க வைத்தார்
இன்று அழ வைத்தார்
மரணம்

புனையே !
ஏன் இந்தப் பெரிய மீதை?
யாரை அடக்க ஆடை?

நெரிசலுக்குள் சிக்குண்டு
முச்சத்தினைறிச் செத்தது
நகரத்துக் காற்று

இருள் என்றும் ஒளி என்றும்
இரண்டாகப் பிரித்தான்
இரண்டும் இல்லாதான்

வர்ய ஜங்கரன்

பகனயே ! நீ எப்படி ஆடினும்
“கள்முட்டியை” விழுத்தி விடாதே...
பாவம் குடிகாரர்

எல்லாக் கடைகளும்
வெறிச்சோடிக் கிடந்தன
சவப்பெட்டிக் கடையைத்தவிர

அமாவாசயிலும்
தேயாத நிலவு
ஓ ! தெருவிளக்கு !

கூரியனாலும் துடுடைக்கமுடியவில்லை
வானத்தில் படிந்த
மானிட அழுக்கை

எத்தனை நூல் வாசித்துவிட்டேன்
இன்னும் போனபாடில்லை
இதயத்தில் சுட்ட வடு

குழந்தையை இழந்த தாய்
கண் கலங்கிப் பகதுபகதுத்தாள்
துடிக்கிள்ற மீன்குள்கைப் பார்த்து

தலைவர் பேசினார் ...

“விலையென்றால் அழிகிக்கத்தான் செய்யும்.”

அமைச்சர்கள் கை தட்டினர்.

தெருவோரக் குப்பை முள்ளே !

பாடசாலைப் பிள்ளைகளின்

பிழ்சக்கால்களை பதம் பார்க்காதே !

மீன்கள்

தூண்டிலைத் திட்டித் தீர்த்தன ...

எந்வளை தனக்குள் சிரிஞ்சுக்கொண்பான் !

உள்ளக் கவலையை

இப்படி ஏன்

காட்டிக் கொடுத்தாய் முகமே...?

குறி தவறியதால்
மரணத்தில் சிறு மாற்றம்...
கிழட்டு நாய் !

எங்கும் தேன்,
கட்டிலில்
மொட்டவிழ்ந்த புக்கள் !

பெரிய ஜஞ்சுகருண்

சுகவத்துச் சுகவத்துக் குடிக்கின்றார்கள்...

தேநீரோ? இல்லை இல்லை

தொழிலாளர்களின் இரத்தம்!

யாருக்காகவோ

புகைந்து புகைந்து சாம்பலாகிறது...

நுளம்புத் திரி !

அடி வானம்

யாகரக் கொலை செய்தது,

உடலெங்கும் சொங்குருதி !

காகம் வருகிறது
கவனமாக இருந்து கொள்...
பனம் பழுமே!

ஆடுகளே ! ஆபத்து நேரலாம்...
மேயப் போகாதீர்கள்,
இன்று “கர்த்தாள்”.

தொலைத்தொடர்புக் கோபுரத்தை
தொழுது தொழுது வலம் வந்தான்
தொலை பேசிக் காதலன்

திருவள்ளுவர் பிரமித்தார்
திருக்குறளின்
கையடக்கப் பதிப்பைப் பார்த்து

ஊரெல்லாம் “சுற்றி வகளப்பு ”
முரச அழறந்து அறிவித்தது
ஊர் நாய் !

என்னைக் காதலிக்காதவன்
இறந்து போவான்...
எச்சித்தது காற்று !

தொட்டிலை
உடைத்தது குரங்கு...
என் செய்யும் குழந்தை?

மனிதன்
தொட்டு வணங்கினான்
அமுக்கானான் இறைவன்

புத்தன் ஏறிந்த வாளை
புன்னகையோடு ஏற்றுக்கொண்டது
தேசியக் கொடி

வெளி ஜங்கரன்

நான் உறங்கி விட்டேன்
உறங்கவில்லை
உறக்கம்

நிழல் தர மறுத்தது
பூர்வீக நாடு
புலம் பெயர்ந்தது கிளிக்ஷாடு

நாடகம் முடிந்ததும்
மேடை நிர்வாணமானது
நடிகையைப் போல

ஶாணஷ்டி

பெற்ற வயிறு
கொதித்தெரிந்தது
பென் குழந்தை !

மாதத்தின்
மாத விலக்கு...
அமாவாசை !

முக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டு
முழுவதையும் கண்டாள்
முக்குக் கண்ணாடி

செரிய ஜங்கரன்

சாப்பாட்டிற்கு மட்டுந்தான்
வாய் பகடக்கப்பட்டதோ?
கு ! பேசாதே ! வாய்மூ !

செடியோ? கொடியோ? மரமோ?
அவர்களைப் பொறுத்தவரை
காடழிப்புத்தான் அவசியம் !

மீனவன்
சிரமப்பட்டு இழுத்தான் வகல !
ஓ... பிணம் !

பட்ட மரத்தில்

இத்தனை புக்களா...?

பறவைக் கூட்டம் !

குளத்திற்கு போக வேண்டாம்,
வீட்டிற்குள்ளேயே குளிக்கலாம்,
வெள்ளாம்.

வீட்கைவிட்டுப் போகும் சிறுமி
வாட்டத்துடன் சிரித்தாள்,
கலையாத சிலந்திக் கூட்டுப்பார்த்து.

வெள்ள ஜங்கரன்

எது தாய்? எது மகள்?
எதும் புரியவில்லை
விழுது விட்ட ஆலமரம்.

மின் விசிறி பழுதடையலாம்;
பழுதடைவதில்லை
தென்றல் காற்று !

உயிருள்ள உடம்போ
உயிரற்ற உடம்போ
எதையும் எரிக்கும் “நெருப்பு”

தண்ணீர் பாய்ச்சினான்;

பயிர் வாடியது.

கண்ணீர் பாய்ச்சினான்; வளர்ந்தது.

நான்

ஆடையை அழுக்காக்கினேன்;

சலவை செய்தது இயந்திரம்.

கவுத்திய சாகலயில்

தாயின் பினம்;

வங்கியில் மகனின் பணம்.

பெரிய ஜஞ்கரன்

“மை” தீர்ந்து போனதால்
ஓளி இழந்தன;
பெண்ணின் கண்ணும் பேனாவும்.

குப்பைத் தொட்டி
உணவானது;
கோழிக்கும் பிச்கசக்காரனுக்கும்.

வாளொலிப் பெட்டியைச் சுற்றி
செய்தி கேட்கும் கூட்டம்;
ஏமாற்றியது மின்சாரம்.

என்ன குற்றம் செய்தாலும்

இங்கு தப்பிவிடலாம்...

இரு “போத்தல்” போதும் !

ஓவ்வொரு நாளும்
பணமில்லாமல் படம் பார்க்கிறான்
அழகிய பெண்

சீப்புச் சீப்பாய்
சேகரித்தான்,
தலை மொட்டை.

வர்ஷ ஜங்கரன்

சுடலையில்
பிணங்கள் விற்கப்படுகின்றன
மீன்சந்தை

வினா பிகழுயாயினும்
எழுதியே தீரவேண்டும்
விடை

நான் சொன்ன கவிதையை
யார் திருப்பிச் சொன்னது ...?
எதிரொலி.

சிக்கலைத் தீர்க்க முடியவில்லை
தின்று தீர்த்துவிட்டேன்
இடியப்பம்

மாளிகை
மண்ணை மண்டியிட்டது
புகம்பம் !

காலையிலே பணிமுடித்துவிட்டு
மூலையிலே படித்துறங்குவாள்,
விளக்குமாறு.

பெரிய ஜங்கரன்

எண்ணெய் இல்லை,
விளக்கு எளிந்தது
அவளின் கண்ணீரில்.

தவமிருந்தாலாவது
தரிசிக்கமுடியுமோ...?
அதிகாரிகளை!

நீரையும் பாய்ச்சிவிட்டு
வேகரையும் பிடுங்குகிறது,
தொலைதூர மேகம்!

உண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டு
அரிச்சந்திரன் மட்டும் அல்லன்...
இலங்கை வானொலியும்தான் !

மோதிர விரலால்
குட்டு வாங்கினேன்,
தொட்டு வணங்கினார்கள்.

யின் கம்பத்தில்
கறுப்புக் கொடி
செத்த காகம்

வெள்ள ஜஞ்சுக்ரன்

பரமசிவனுக்குப் பகடயல் !

பாட்டாளி

பட்டினி !

கதிரையில் ஏறுவதற்காக
கதிரையை விட்டு இறங்கினார்கள்...
“தேர்தல்”

இழந்து போன இளமையை
மீண்டும் தந்தது;
புகைப்படம்.

காணிக்குப் போனவன்
காலை இழந்தான்
கண்ணி வெடி

சிறார்களைக்
கிழித்துப் போட்டது,
புத்தகப் பை.

அப்பாவும் வேலை,
அம்மாவும் வேலை,
நான் அநாதை.

பெரிய ஜஞ்சுகரன்

மாங்காயே ! நீதான் துகண,
உன் கிளளையில்
என் குழந்தையின் ஏனை.

போய் விட்டது “கெலி”
போகவில்கலை
அது தந்த “வலி”

கட்டிலில் படுத்தவன் விழுவான்,
விழுமாட்டான்
பாயில் படுத்தவன்.

புத்தனோடு இருந்தால் “பெளத்தம்”,
குலத்தோடு இருந்தால் “கைவம்”,
அரசமரம் !

ஆர்மோனியம் உடைந்தது,
ஆனாலும்
உடையவில்கல சருதி.

தேய்ந்தே அழிந்தது,
புகமுக்காக அலைந்த
புதுச்செருப்பு.

வர்ஷ ஜங்கரன்

ஏதும் அறியாதவள்
தவறு இழைத்தாள்,
“மேலதிகாரியின் ஒத்தாகச்”

விடிந்த பின்னும்
இரவு தொடர்ந்தது
“குரிய தணிக்கை”

வயோதிபரை
அவஸ்தைப் படுத்தியது
ஆலயமணி

உறங்கிய பின்னும்
உயிரை உலுக்கியது .
தொலைக்காட்சி நாடகம்

பாகத முடப்பட்டது
இறந்தே பிறந்தது
குழந்தை

மகழையே கருணைகாட்டு!
குயவனின் முற்றத்தில்
வயனாந்த பானைகள்

பெரிய ஜஞ்சுகள்

மரத்தில்
ஓரு கனி கூடலீல்கள
உலோபி நட்ட மரமோ?

ஆலயத்தில் எல்லாமே
அழகாக இருந்தன
பக்தனின் பார்க்கவையத்தவிர

கவிதை
காற்றில் பறந்து வந்தது,
கச்சான் சரை.

கன்னியின் பிணமும்
கர்ப்பம் தரித்தது
அருகில் முகாம்

இறைவனுக்கு
இன்னொரு பெயர் கேட்டார்கள்,
உன்னுடைய பெயர் சொன்னேன்.

காகம் சிரித்தது
இரண்டு கண்களாலும்
ஒரு காட்சி காணும் மனிதனைப் பார்த்து!

வர்ய ஜங்கரன்

துகணயிழந்த குயில்
ஒப்பாரி வைத்தது
மனிதன் ரசித்தான்

கலைஞர் கையில்
இகசக்கருவியானது
பிச்சைப்பாத்திரம்

தோற்றுப் போனான்
தோற்காத சண்டியன்
காதல்

குஞ்சுகளுக்கு
இரை கொண்டு போகும் தாய்
பற்றிருக்குள் வேடன்

பிடியானை பிறப்பியுங்கள்!
சோழக்க் காற்றிற்கு,
மன்னை அள்ளி வீச்கிறது.

உங்கள் பஞ்சப்பு
வேகாது...
எங்கள் உப்பு நீரில்!

வெளிய ஜங்கரன்

கடவுளுக்குச்
சிதறு தேங்காய்...
சுக்குநூறாய்ப் போனது பூச்சி.

பூக்களின் சுமையை
தாங்க முடியாமல் தலை குனிந்தன
தலைவர்களின் தலைகள்

கொய்யாமரத்தில்
அணில்கள்...
பொலிச்சீனால் கட்டுண்ட பழங்கள்!

ಉಯಿರುಕ್ಕಾಡು ಪೋರಾಡು
ನಾಣ್ಯಾಪುಲು;
ನೃತ್ಯೆ ಪಾರ್ತ್ತುಪ ಪೋ!

ದೈತ್ಯಾವು ನಾಭಿಸುತ್ತಾ
ನಾಜರಿಸ್ತುಂದಿ ವಾಸುದೇವ
ಸಾಂಗಾತಿ ಕರೀಂಬಾಹ

ಇಂಱು

ಗುಡಿಕ್ಕವೋ ಗುಲಿಕ್ಕವೋ ಮುಡಿಯಾತು;
ನೀರ್ ವೆಟ್ಟು!

ಕಟಲಿನೆ ಮಾರ್ಪಾಪ
ಪಟಕು ಕಿಷ್ತಿತ್ತತ್ತು;
ನುರೆ ಕಕ್ಕಿಯತ್ತು ಕಟಲ್!

பெரிய ஜங்கருள்

ஏழையின் முகத்தில்
எத்தனை நீர்வீழ்ச்சிகள்,
கண்ணீர்க் கோடுகள்!

பூஷாப் பொங்கல்விட
வேற்றுமான
நடி பூஷாப் பரிசீல

தோட்டத்தில்
மிளாகாய்ப் பழங்கள்
கிளியின் காவல்

வாசலில் கடன்காரன்,
“இல்லையென்று சொல்லு”
முதலாளி !

கடல் கொந்தளிக்கிறது
உறவுகளைப் பிரிந்த
மீண்களின் பெருமூச்ச!

எமது வாழ்விடங்களையுமா
அசிங்கப்படுத்துகின்றீர்கள் ...?
சீரியேமுந்தன சாக்கடைப்புமுக்கள்!

குறைபாடு கணவனில்,
மகனவியின் பெயர்
“மலடி”.

வர்ய ஜஞ்கரன்

கவத்தியர்

சொல்கலப் பிருங்கினார் ...

ஓ ! பல்கலப் பிருங்கினார்!

இரவே!

நீ திரும்பிப் போய்விடு!

திருடர்கள் படு மோசம்!

புவில் தேன்,
குழலில் பேன்,
இரண்பும் தலையில் தான்.

தோட்டத்து வெருளியின்
தோள்களில் காகங்கள்,
தோழமை உணர்வோடு !

முட்டாள் செருப்பே !
இன்னுமா
காலுக்குக் காவல்....?

கொடுத்த சேலையைப்
பறித்துக் கொண்டான் கண்ணன்
பரித்துவித்தாள் பாஞ்சாலி !

வெர்டி ஜங்கரன்

எனக்ரு

கறுப்பென்றால் பிடிக்காது,
கரும்பலகை வெறுக்கிறது.

என் வீட்டைத்
தன் வீடு என்றது,
வெளவால்.

முண்டியடித்து முன்னேறு,
உயிர் போனால் போக்டும்,
அரங்கத்தில் சினிமா நடிகை.

வீதியே !
எதற்காக
இந்தக் கறுப்பு உடை?

கழுகு சலித்துக்கொண்டது,
ஒவ்வொரு நாளும்
எலும்பும் சதையுமா...?

தம்பி கால் நடை,
அண்ணன் பல்லக்கு,
ஆண்டவனைத் தேடி.

ஸ்ரீ ஜஞ்சுகரன்

மாணங் காப்பதோ
கிடுகு வேலி,
அதற்குக் கீழும் புகைகிறது பீடி !

புமுதியின் ஆணவம்
இன்றோடு அடங்கிப்போகும்,
மகழி.

கவிதைக்கு
எந்த விதியும் கிடையாது,
இதுதான் கவிதையின் விதி !

காட்டுப் பூக்கள்
கல்லில் விழுக்கூடாது
கம்பளம் விரியுங்கள்

சட்டம் இயற்றுங்கள்,
“ஓரு அளவுக்கு மேல்
ஊழல் வேண்டாம்” என்று.

ஊனாஷ்டி பூக்கள்
உங்கள் பரிசில்களை
என் பாடல் ஏற்காது
அரசனுக்குமா பிச்சை இடுவது?

செரிய ஜங்கருஞ்

ஓட்டுநரை நம்பிப் பயணிகள்,
பயணிகளை நம்பி
நடத்துநர்.

நீண்ட முறை
நடவடிக்கை நிலை

துப்பாக்கி
தூக்கியவனுக்கு விலங்கிடாதே...
தயாரித்தவனுக்கு விலங்கிடு !

பயிரைப் பாதுகாக்க

பலியெடுக்கிறாய் கனளைய,
சுயநலம்.

கல்லறையின் அருகில்
பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கின
நல்லவனின் கல்லறை போலும்!

ஆறுகளை
அபகிரித்து வாழும் கடல்,
சுரண்டும் முதலாளி.

இரவுச் சூரியன்,
ஊடிய
மனனவியின் முகம்.

வெள்ள ஜங்கரன்

பூ ஒன்று விடுவதே நீலம் என்று கூறுவதே
செடியானது... விடுவது சூழ்ப் போய்
தாய்மை! போவது முன்னாலேயு

தாகத்தால் முழுநீரையும் பருகிக்கொண்டது
வரண்ட நதி முழுநீரையு

மனவில் கணம் மனம் மனவியின் முகத்தை
உணவில் கண்டான்,
மீனவன்.

கிளள தன் காதலுக்காக

இலைகளை தூது அனுப்புகிறது

இலை உதிர் காலம்

முத்தமிட்டு முத்தமிட்டே

நித்திரயைக் கொல்வாள்;

நுளம்பு.

உள்ளத்தை வெள்ளளயாக்கிவிடு என்றேன்,

ஆண்டவனோ

உள்ளத்தையும் வெள்ளளயாக்கிவிட்டான்!

வர்ய ஜங்கரன்

பாக்கு வெட்டியைப் பார்த்து

பாக்குச் சொன்னது,

“நீ வெட்டினாலும் நான் காய்ப்படுவதில்லை”

நஞ்சன்ட இறைவன்

மரித்துவிட்டானோ...? எதற்கும்

ஜோசிக்கனாக் கூப்பிடுங்கள்.

பூக்களும் இலைகளும்

கீழ் நோக்கி விழுந்தால் தானே

மேல் நோக்கி வளரமுடியும் மரம்!

ஆசிரியர் நித்திரயானார்
மாணவன் நினைத்தான்
“நித்திரயும் ஒரு பாடமாக இருக்கக்கூடாதா?”

பறவை
அசிங்கப்படுத்தியது,
அரசியல்வாதியின் சிகலைய!

ஏற்று முழுவதில்
ஊழி முசிழுவி
நெறி முசிழுவி
கண்முடி
கடவுளைக் கண்டான்,
காதல்!

எல்லாப் பூக்களுமே
சிவப்பாகப் பூக்கின்றன;
வேர்களுக்குக் குறுதி கிடைப்பதால்!

தலை துவட்ட
தாய் இல்லை
அநாதைப் புற்கள்

தென்றல் காற்று
தேசியக் கொடி
தேய்கின்ற நிலவு

മുകാറി
ഊക്കമൈയിനുമ് നായ്
അപകലപ് പെങ്ങ്
ഉള്ള മാട്ടിന്ത്യൻ ദൗൾ.

കരുമ്പലകകയിൽ
കരിത്തുണ്ടാല് ഓവിയമ് വകരന്താൻ,
വെറുകമ.

പണി മുട്ടമ്
പതുങ്കുമ് മുയല്
എസില് ഊറുമ് ഓനായ്

பெரிய ஜங்கரன்

விளக்ககச் சுற்றி
விட்டில்கள்,
மரண வீடு.

வண்டுகள்
பூக்களைத் தேடின...
பட்டமரம்!

நெய்யு நீய
நெய்யு முதலைப
மொத்த முழுமை கீட்கை
கத்தியைக்
சுராக்கினான்,
இலவம்பஞ்சைத் துண்டாக்க!

கட்டெரிக்கும்
குரியன்கள்;
நாற்று நடுகிறாள் சிறுமி .

மாடி வீடு,
கொடியில் பட்டுச்சேலை,
குடிகை அங்கலாய்த்தது.

இராவணன் வருந்தினான்.
இலங்கையில், தான் தொடக்கிவைத்த
யுத்தத்தை என்னி !

வெள்ள ஜங்கரன்

பால் தந்தால் பச...

பால் தராவிட்டால்

இகறுச்சி...!

பால்ரி.வி.ஈ.

வெள்ளபரிதா

. விழுதி ஸ்ரீமத்து முருக

பஞ்சாங்கத்தில் நாள் பார்த்து

பஞ்சாவி வாங்கினாள்

பல்லி சொன்னதால் ஏரித்தாள்

பூப் பறிக்க

கை நீட்டினான்;

காயப்படுத்தியது முள்ளு!

വാകൻപ് പുകക
ആട്ട ആനതു...
കോട്ട നിലവുക്കു!

മാത്തിരൈ പോട്ടുമ്
നിത്തിരൈ വരവില്ലല
കടൻ തൊല്ലല

തന്റെ
കൊள്ളി കവൽത്താൻ
തലെ മക്കുക്കു

வெள்ள ஜங்கரன்

பாடினார்
சங்கீத வித்துவான்...
செவிடன் பாராட்டினான்!

கூபு பிரமாண
நூல்த் தமதி
இந்தோஸி பாவாரி

இரத்த உறவுகள்
எல்லோரும் வந்தனர், இரத்தம்
இல்லாமல் இறந்தவனின் செத்தவீடிற்கு!

மைனாக்கள் தேடுகின்றன...
கத்தரிக்கப் பட்ட
தம் இறகுக்களையும் உறவுக்களையும்!

ஊர்ஜி

மழைக்கால இரவு
இறுதி முச்சு விடும் லாம்பு
அருகில் மட்டத்தேள்

ஆழத்தில் புதைத்தார்கள்
எனினும் முளைத்தெழுந்தது
இளம்விதை

நொண்டி நொண்டி வந்தது
வசந்தகாலத் தென்றல்
ஒப்பாரியைச் சுமந்து கொண்டு

பெரிய ஜங்கரன்

மரங்கள் எல்லாம்
வள்ளால்கள் ஆயின்;
யேசுவின் திருமேனி பட்டதால்!

நான் வைக்குவே
நான் ஏழை சூடு கீழ்க்
நூத்திட்டு மூ மீது

அவள் கழுத்திலும் கயிறு ஏறும்;
தாலிக் கயிறு அல்ல;
தூக்குக் கயிறு.

இருளில்
படிக்கிறேன்;
மின் வெட்டு!

விடைத்தாள் திருத்துகிறேன்;
சில விடைகளுக்கு இலக்கங்கள் இல்லை;
சில இலக்கங்களுக்கு விடைகள் இல்லை.

வானவில்லே !
என்கண மன்னித்துக்கொள் ...!
உன்கண இரசிக்க முடியவில்லை ...!

நீண்டநாள் நன்பன்,
நாட்கைவிட்டுப் பிரிகிறான்;
இனி, எப்போது சந்திப்போமோ?

வர்ஷ ஜங்கரன்

பறவை விடும்
ஆகாயத்தில் பறந்தாலும்
அதன் நிழல் நிலத்தில் தான் விழுகிறது!

புன்னகையோடு கிடாய்.....
கத்தியோடு
கசாப்புக்கடைக்காரன்!

பிணத்தின் வெளிச்சத்தில்
சில்லறை தேடும்
வெட்டியான்கள்!

கண்ணகியே !

மீண்டும் ஒருமுறை வா !

கணவன்மாருக்காக வழக்காட...!

புல்லுருவி

நினைத்தது...

தானும் புன்னை மரமென்று!

எங்கள் குழந்தையும்

கோகுலத்து கண்ணன்தான்...

சிகிரக்குள் பிறந்ததால்!

வெள்ள ஜங்கரன்

“இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அல்ல...”
என்று கல்வி புகட்டத் தொடங்கினார்...
இராமனுக்கு விசவாமித்திரர்!

கம்பன் கைசை பாடினான்...
“சீதையின் கண்ணீரை
இராமன் கழுவினான்!”

காணாமல் போன தன் இறகுகளை
கடைசியில் கண்டெடுத்தது...
சுடலையில் சிட்டுக்குருவி !

வரிகசயில் நின்றோர்
வாய்கடத்துத் திரும்பினர்...
கதவகடப்பு !

கடிக்க வந்த ஏறும்பு
கையெடுத்து கும்பிட்டது...
கையில் ஆயுதம்!

குழந்தையால் சகிக்க முடியவில்லை...
கொஞ்சிக்கொஞ்சிக் காயப்படுத்தும்
தந்தையின் கொளுர மீசையை!

வெளிய ஜங்கரன்

மின் கம்ப மரமும்
விருப்பம் கொண்டது...
பூக்களைப் பிரசவிக்க !

கல்லெறிந்தான்,
நீர்க்குமிழியின் வாழ்க்கை
நிர்மூலமானது !

திருடினான் ...
“திருடாதே”
என்ற நூலை !

கட்டுச்சோறு
விற்கிறான்...
பட்டினியோடு !

முகவரிகளே !
நீங்கள் இல்லையென்றால்
மனிதன் தொலைந்திருப்பான் !

இரண்டுக்கும் இறகு உண்டு;
ஆடினால் தெரிந்து விடும்;
எது மயில் ? எது சேவல்? என்று.

பர்ய ஜங்கரன்

மன் வெறுப்பதில்கல்;
பட்ட மரத்தின்
பழுதடைந்த வேர்களை!

வெறும் முகலயைச்
சப்புகிறது குழந்தை;
தாய் வெறும் பல்கலைச் சப்பியதால்!

“பாவம் பசு”, “பாவம் கொசு” என
என்று கவிதை எழுத்தொடங்கினார்களோ
அன்று செத்துப்போனது கைகூ!

and Development
and Culture
and Economic

Development
and Culture
and Economic

Development, Education and
Culture among the people of India
and the world over.

କୁ...! ଲାଗିଲାମ୍ବଲେ!
 ତେଣୁଟି ଅନ୍ତର୍ଭାବରୁ...
 ଦେଖିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକିଟିମାତ୍ର!

ପେଚିଯ ଛୁନ୍ତକରଣୀ